

Poslovni broj: St-630/2018

**TRGOVAČKI SUD
U
SPLITU**

STEČAJNI VJEROVNIK: **JOSIP ŠARKO** iz Zagreba, M. Matošeca 12, Zagreb, zastupan po punomoćniku Mariju Boniću, odvjetniku u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 269g

**ŽALBA
STEČAJNOG VJEROVNIKA**

e-komunikacija
punomoć u spisu

I. Stečajni vjerovnik Josip Šarko pravodobno izjavljuje žalbu protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu posl. br. St-630/2018-439 od 11.09.2026. (dalje u tekstu: pobijano rješenje) u cijelosti, zbog bitnih povreda odredaba postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Pobijanim rješenjem stečajnom vjerovniku Josipu Šarku naložena je uplata iznosa od 409.594,14 EUR u roku od 30 dana na ime jamčevine za štetu zbog odgode namirenja razlučne vjerovnice, uz posljedicu da će se, ako taj iznos ne bude uplaćen, smatrati da tražbina nije osporena. Stečajni vjerovnik Josip Šarko osporava samu osnovu za određivanje jamčevine u konkretnom slučaju, kao i njezinu visinu.

Prvostupanjski sud pritom nije jasno odredio početak roka za uplatu niti predmet i doseg posljedice koju vezuje uz njegovo propuštanje. Istodobno je zanemario iznos tražbine obuhvaćen osporavanjem i činjenicu da stečajni vjerovnik Josip Šarko nije jedini osporavatelj, budući da je tražbinu osporio i stečajni vjerovnik Darko Turopoljac. Ti nedostaci zahvaćaju samu osnovu pobijane odluke i njezinu izreku te se ne mogu otkloniti ipukom korekcijom obračuna jamčevine.

II. Prije svega, iz t. I. izreke pobijanog rješenja nije razvidno od kojeg trenutka počinje teći rok od 30 dana za uplatu jamčevine.

Naime, t. I. izreke pobijanog rješenja nalaže se stečajnom vjerovniku Josipu Šarku (cit.) „ *da na ime primjerene jamčevine za štetu zbog odgode namirenja razlučnog vjerovnika u ovom stečajnom postupku uplati iznos od 409.594,14 eura u roku od 30 dana na depositni račun Trgovačkog suda u Splitu broj HR1623900011300000664, otvoren kod Hrvatske poštanske banke d.d. Zagreb, svrhauplate: "jamčevina u predmetu St-630/2018"*

Sud je odredio trajanje roka, ali nije naveo događaj od kojeg se taj rok računa. U izreci nije određeno teče li rok od dostave rješenja, od nastupa učinka dostave objavom na e-Oglasnoj ploči sudova ili od pravomoćnosti odluke o jamčevini. Izreka ne sadržava ni upućivanje na drugu točno određenu odluku ili procesnu radnju iz koje bi početak toga roka bio nedvojbjen.

Osim toga, rok je određen s očitim odmakom od stvarnosti obzirom je isti objektivno neprovediv imajući u vidu da prosječan građanin, pa čak niti natprosječno imućan pojedinac ne raspolaže tolikim iznosom novaca niti isti može osigurati „*u roku od 30 dana*“ što osporavatelje tražbine dovodi u nemoguć položaj, ograničava im se njihovo zakonsko pravo osporavanja tražbine uvjetovanjem drakonskih, neprimjerenih i neopravdanih jamčevina s očitom namjerom stvaranja pritiska i odvratanja od osporavanja tražbine čime se zloupotrebljavaju ovlaštenja suda.

Nadalje, uputa o pravnom lijeku uređuje rok za izjavljivanje žalbe i način računanja dostave za potrebe tog pravnog lijeka. Ona, međutim, ne određuje izrijekom početak posebnog roka za davanje jamčevine. Rok za žalbu i rok uz koji se vezuje prestanak učinka osporavanja nisu ista procesna kategorija pa se njihovo međusobno djelovanje nije smjelo ostaviti neobrazloženim.

Pri tome se ne zanemaruju opća pravila o računanju rokova iz čl. 112. Zakona o parničnom postupku, kao ni pravilo iz čl. 328. st. 3. toga Zakona, u vezi s njegovim čl. 347., prema kojem rok za izvršenje naložene činidbe počinje teći prvog dana nakon dostave odluke. Međutim, ovdje nije riječ o uobičajenom nalogu za ispunjenje dospjele novčane obveze, nego o posebnom procesnom uvjetu uz koji sud vezuje gubitak učinka osporavanja. Upravo je zato sud morao nedvosmisleno odrediti kako se opća pravila primjenjuju na taj rok i od kojeg konkretnog procesnog trenutka on teče.

Navedeno je osobito važno zato što žalba, prema čl. 19. st. 3. Stečajnog zakona, u pravilu ne odgađa provedbu rješenja. Stečajni vjerovnik Josip Šarko stoga ne može polaziti od pretpostavke da rok počinje tek nakon pravomoćnosti, ali jednako tako ne smije biti izložen naknadnom tumačenju neodređene izreke na svoju štetu. Odluka kojom se za propuštanje roka određuje ovako ozbiljna posljedica mora omogućiti pouzdano utvrđenje njegova početka i isteka.

Ovaj nedostatak valja cijeliti zajedno s neodređenošću predmeta i osobnog dosega posljedice iz t. II. Izreke pobijanog rješenja. U takvoj cjelini pobijano rješenje ne pruža potrebnu pravnu sigurnost niti omogućuje potpunu kontrolu pravilnosti primjene čl. 118. St. 8. Ovršnog zakona.

III. Izreka je nepotpuna i zato što ne određuje sve bitne sastavnice odnosa između jamčevine, odgode namirenja i posljedice nepostupanja

U t. I. sud navodi samo jamčevinu za štetu zbog odgode namirenja "razlučnog vjerovnika", dok u t. II. određuje da će se smatrati da "tražbina nije osporena". Nije imenovana razlučna vjerovnica čija bi eventualna šteta bila osigurana, nije određen točan iznos i dio osporene tražbine na koji se odluka odnosi niti je navedeno na koje se osporavanje i koji postupak vezuje navedena posljedica.

Pravno određena izreka morala bi, uz nalog odnosno poziv za davanje jamčevine, jasno identificirati tražbinu i njezin osporeni dio, odrediti čija se konkretna odgoda namirenja uvjetuje te zasebno i precizno urediti prema kojem osporavatelju i u kojem opsegu nastupa posljedica nedavanja jamčevine. Nije dovoljno u izreci navesti novčani iznos i račun za uplatu, a sva pitanja koja određuju smisao i doseg naloga prepustiti pretpostavkama.

Nadalje, izreka mora povezati davanje jamčevine s točno određenom odgodom o kojoj se odlučuje te njezino trajanje vezati uz postupak i razloge zbog kojih bi osiguranje bilo potrebno. Pobjana odluka ne određuje takvu poveznicu. Iz nje se ne razaznaje ni odnosi li se posljedica iz t. II. samo na procesno osporavanje u okviru namirenja ili bi se njome namjeravalo zadrijeti i u osporavanje koje je pravodobno izjavljeno na ispitnom ročištu te je predmet već pokrenute parnice, a što ni u kojem slučaju ne može biti posljedica eventualnog nepologanja jamčevine.

Prema slijedu koji prvostupanjski sud sam prenosi iz rješenja VTS RH Pž-2350/2026-4, o odgovodi se odlučuje nakon davanja jamčevine. Prigovor je u tome što pobjana izreka ne uređuje taj uvjetni odnos, nego sadržava samo nalog za uplatu i općenitu sankciju. Sam izraz "nalaže se" nije odlučan; odlučno je da iz cjeline izreke mora proizlaziti kako nije riječ o samostalnom dugu stečajnog vjerovnika Josipa Šarka, nego o procesnom uvjetu ograničenom na određenu tražbinu, određeno osporavanje i određenog osporavatelja.

U obrazloženju se, povrh toga, ne prihvaća prijedlog stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca, dok o tom prijedlogu nema posebne odluke u izreci. Nadopunom zahtjeva razlučne vjerovnice od 02.09.2026. zatražena je zajednička jamčevina od dvojice stečajnih vjerovnika, ali iz izreke nije razvidno kako je odlučeno o tom zahtjevu u odnosu na stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca. Stečajni vjerovnik Josip Šarko time ne traži da se jamčevina odredi i drugom osporavatelju, nego ukazuje da sud nije mogao njegov procesni položaj izostaviti, a posljedicu neplaćanja stečajnog vjerovnika Josipa Šarka oblikovati kao da drugog osporavatelja nema.

Nije nužno u izreci prepisivati sva zakonska pravila o sudskom pologu i povratu osiguranja. Nužno je, međutim, odrediti za koji se zahtjev osiguranje daje i uz prestanak kojeg razloga prestaje njegova svrha. Tek tako određena odluka može biti provediva bez proširivanja svojih učinaka izvan onoga o čemu je sud bio ovlašten odlučiti. Izostanak tih sastavnica, zajedno s neodređenim početkom roka, predstavlja nedostatak zbog kojeg se pobjano rješenje ne može ispitati u smislu članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku, u vezi s člankom 381. toga Zakona i člankom 10. Stečajnog zakona.

IV. Sud je pogrešno poistovjetio nominalni iznos tražbine obuhvaćen osporavanjem s ukupnim iznosom od 4.146.119,20 EUR koji je uzeo kao polazište za određivanje jamčevine.

Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-630/2018-10 od 14.12.2018. u t. II. Izreke evidentirana je kao osporena tražbina tadašnjeg vjerovnika Petra Pripuza u iznosu od **12.901.271,80 kn**, što po fiksnom tečaju konverzije od 7,53450 kn za jedan euro iznosi **1.712.293,03 EUR**. U t. IV. Iste izreke stečajni vjerovnici Josip Šarko i Darko Turopoljac, kao osporavatelji, upućeni su pokrenuti parnicu radi utvrđenja osnovanosti osporavanja upravo te tražbine.

Prema tome, iznos osporavanja utvrđen navedenim rješenjem i obuhvaćen parnicom P-5/2019 jest **12.901.271,80 kn, odnosno 1.712.293,03 EUR**, a ne 4.146.119,20 EUR. Riječ je o nominalnom dijelu u odnosu na veći ukupni iznos kojim sud obrazlaže pobijanu odluku. Tu razliku sud nije ni prikazao ni objasnio, već je postupio kao da su predmet osporavanja i cjelokupan kasniji obračun namirenja istovjetni iznosi.

Ako prvostupanjski sud smatra da odgoda zbog osporavanja nominalne tražbine obuhvaća i kamate ili druge pripatke koji su uključeni u iznos od 4.146.119,20 EUR, mora utvrditi i obrazložiti tu povezanost, razgraničiti sastavnice ukupnog iznosa te odrediti u kojem je opsegu njihovo namirenje doista zadržano zbog predmetnog osporavanja. To se ne može zamijeniti neobrazloženom tvrdnjom da je cjelokupan iznos predmet jednog te istog osporavanja.

Stečajni vjerovnik Josip Šarko ustraje u svojim već iznesenim osporavanjima pravne osnove i prijenosa tražbine. Ovdje ukazuje da odluka o jamčevini mora počivati na utvrđenom predmetu i opsegu konkretnog osporavanja, a ne na poistovjećivanju iznosa iz različitih procesnih stadija.

Sud nije utvrdio ni predmet za koji bi jamčevinu određivao, pa stoga nije mogao pravilno ocijeniti postoji li uopće osnova za njezino određivanje.

V. Stečajni vjerovnik Josip Šarko nije jedina osoba koja je osporila predmetnu tražbinu, nego je samostalan osporavatelj i stečajni vjerovnik Darko Turopoljac.

Navedeno proizlazi izravno iz t. IV. Izreke rješenja St-630/2018-10 od 14.12.2018., kojom su oba stečajna vjerovnika upućena na parnicu. U obrazloženju tog rješenja izričito je navedeno da je stečajni vjerovnik Darko Turopoljac osporio tražbine vjerovnika Slobodana Ljubičića i Petra Pripuza iz razloga koje je već naveo stečajni vjerovnik Josip Šarko.

Njihov je procesni položaj potvrđen i u samoj parnici. U t. 8. obrazloženja rješenja P-5/2019-39 od 12.08.2021. sud navodi da je rješenjem P-5/2019-32 od 08.01.2021. dopušten ispravak oznake tužitelja tako da kao tužitelji budu označeni Josip Šarko i Darko Turopoljac. Stečajni vjerovnik Darko Turopoljac, dakle, nije tek treća osoba koja je naknadno ponudila sredstva za jamčevinu, nego osoba koja je tražbinu osporila i sudjeluje u postupku radi utvrđivanja osnovanosti tog osporavanja.

U tim okolnostima zaključak iz t. 20. obrazloženja pobijanog rješenja, kojim se procesni položaj stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca svodi na osobu koja nije tražila odgodu namirenja, nije dostatan. Čak i kada bi sud razlikovao podnositelja pojedinog prijedloga za odgodu od osobe koja je osporila tražbinu, morao je ispitati učinak osporavanja stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca i njegovo sudjelovanje u već pokrenutoj parnici. Ta se dva položaja ne smiju poistovjetiti niti se postojeće osporavanje smije zanemariti samo zato što sud određeni prijedlog pripisuje drugom stečajnom vjerovniku.

Eventualno nepostupanje stečajnog vjerovnika Josipa Šarka po nalogu koji je upućen samo njemu ne može samo po sebi otkloniti i osporavanje stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca. Pravila o suparničarstvu iz čl. 200. i 201. Zakona o parničnom postupku ne daju osnovu da se propuštanje jednog suparničara bez daljnjega protegne na štetu drugoga. Tim više sud ne može općenitom formulacijom da "tražbina nije osporena" pretpostaviti prestanak svih osporavanja, bez utvrđenja što je s osporavanjem koje je samostalno i pravodobno poduzeo drugi stečajni vjerovnik.

Ovaj propust utječe i na samu osnovu jamčevine. Sud nije utvrdio bi li uplata ili neuplata stečajnog vjerovnika Josipa Šarka uopće promijenila mogućnost namirenja predmetne tražbine dok postoji osporavanje stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca. Bez tog utvrđenja nije moguće cjelokupni učinak odgode namirenja vezati isključivo uz postupanje stečajnog vjerovnika Josipa Šarka i samo njemu nametnuti predmetni procesni teret.

Osim toga, prvostupanjski sud pogrešnom primjenom materijalog prava u cijelosti izvodi pogrešan zaključak kada u t. 20. obrazloženja pobijanog rješenja navodi (cit.) *"ovdje se dalje ističe da sud može uvjetovati odgodu namirenja tražbine osobi odnosno vjerovniku koja je osporila tražbinu, a što je u ovom slučaju stečajni vjerovnik Josip Šarko. Iz toga razloga se prijedlog stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca da se iznos jamčevine isplati na način da se njemu uskrati isplata iznosa od 45.000,00 eura, odnosno i većeg iznosa koji bi odgovarao trajanju odgode, ne može uzeti u obzir budući da on nije osoba koja je tražila odgodu namirenja tražbine razlučnog vjerovnika"* obzirom da nije točno da bi samo stečajni vjerovnik Josip Šarko osporio tražbinu razlučnog vjerovnika, a kako je prethodno opisano te je za isto, bez potrebe daljnjeg obrazlaganja, dovoljno izvršiti samo uvid u predmet P-5/19 koji se vodi pri TS ST.

Nadalje, zakonska odredba čl. 118. st. 3. OZ-a propisuje *"ako osoba koja je osporila tražbinu učini vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje, sud će donošenje rješenja o namirenju osobe čija je tražbina osporena odgoditi do završetka parnice. Iznimno, sud može donošenje rješenja o namirenju i namirenje te osobe uvjetovati davanjem jamčevine."*

Dakle, prijedlog za odgodom namirenja osporene tražbine nije potrebno dodatno ulagati, odnosno nije propisani preduvjet za provođenje iste obzirom da odgoda namirenja osporene tražbine, ako su, a kao u konkretnom slučaju, učinjeni vjerojatnim razlozi za osporavanje tražbine, nastupa ex lege što jasno ukazuje na potpunu promašenost i nezakonitost odluke suda kojom je odbivši prijedlog stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca u cijelosti zanemario njegovu procesnu poziciju osporavatelja ovdje sporne tražbine razlučnog vjerovnika te postupio protivno cit. odredbi Ovršnog zakona.

Osim toga, novčana sredstva koja se nesporno imaju isplatiti Darku Turopljcu kao vjerovniku drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 209.422,60 EUR, već se nalaze na računu suda te nema opravdanog razloga za dodatnim, a uz to neravnovjernim, novčanim opterećenjem osporavatelja ovdje sporne tražbine, iako stečajni vjerovnik izričito osporava osnovanost za određivanjem ikakve jamčevine osporavateljima osnovane osporene tražbine razlučnog vjerovnika i to zbog činjenica koje u cijelosti demantiraju bilo kakvu potrebu za njenim određivanjem, a opisane pod t. VI. ove žalbe.

VI. Stečajni vjerovnik se u cijelosti protivi određivanju jamčevine, a kako je to određeno t. I. izreke pobijanog rješenja jer bi isto u konkretnom slučaju predstavljalo neopravdano ograničenje prava na pristup sudu i sudsku zaštitu.

Naime osporavatelj bi bio primoran uplatiti znatan novčani iznos vlastitog novca i time bi nužno bio izložen nesrazmjernom novčanom teretu, iako se sredstva stečena unovčenjem stečajne mase društva Kumulus d.o.o. u stečaju već nalaze na računu Suda obzirom je kupac iznos od 9.414.500,00 EUR u cijelosti uplatio 31.07.2024. te navedena sredstva nisu izložena riziku gubitka.

Uz to, a osim što sud u pobijanom rješenju u suštini reproducira zahtjeve razlučnog vjerovnika bez da zauzima suvislo i obrazloženo pravno stajalište i pritom sagleda sve okolnosti predmetnog postupka, a koje demantiraju potrebu za određivanjem jamčevine, sud niti ne obrazlaže zbog kojeg razloga prijedlozi stečajnog vjerovnika Josipa Šarka izneseni u podnescima od 23.07.2026. i 24.07.2026. kojim se očitovao na zahtjev razlučnog vjerovnika za određivanjem jamčevine ne bi bili usvojeni, odnosno zašto, a uzimajući u obzir sve okolnosti predmetnog postupka, smatra osnovanim dosuditi primjerenu jamčevinu.

Osim toga, a sve i kada bi egzistirali razlozi za određivanjem jamčevine, što stečajni vjerovnik izričito osporava, prema uputi VTS-a u t. 15. rješenja posl. br. PŽ-2350/2026 od 08.07.2026. kako bi se eventualna imovinska šteta mogla promatrati kroz izgubljenu korist u visini prinosa koji bi se mogao ostvariti oročenjem predmetnih novčanih sredstava kod poslovne banke.

Čak i kada bi se, isključivo argumentacije radi, prihvatila pretpostavka da bi iznos od 4.146.119,20 EUR tijekom određenog razdoblja bio deponiran na računu suda (iako i dosada već stoji na istom tom računu suda dvije godine!), eventualna imovinska šteta mogla bi se promatrati, prema uputi VTS-a, kroz izgubljeni prinos koji bi se mogao ostvariti oročenjem sredstava kod poslovne banke.

Aktualni tržišni uvjeti jasno pokazuju da su kamatne stope na oročene depozite u rang od 0,30% do 1%. Tako pojedine poslovne banke nude godišnje kamatne stope reda veličine 0,30 % (Zagrebačka banka d.d.), 0,50 %, (Erste & Steiermärkische Bank d.d.), i sl., a koji podaci su javno dostupni.

U konkretnom slučaju nisu niti utvrđene zakonske pretpostavke za određivanje jamčevine iz čl 118. st. 8. Ovršnog zakona.

Prije svega, radi izbjegavanja bilo kakvih dvojbi u vezi sa sadržajem zakonske odredbe koja je predmet tumačenja, potrebno je reproducirati itekst čl. 118. st. 8. Ovršnog zakona, koji glasi:

*„Na prijedlog osobe čija je tražbina osporena sud **može** odgoditi donošenje rješenja o namirenju i namirenje tražbine te osobe uvjetovati davanjem primjerene jamčevine za štetu koju bi ta osoba mogla pretrpjeti zbog odgode namirenja. Ako Osoba koja je osporila tražbinu ne da primjerenu jamčevinu u roku koji joj je određen, smatrat će se da tražbina nije osporena.“*

Cit. odredbom predviđena je mogućnost da sud, na prijedlog osobe čija je tražbina osporena, odgoditi uvjetuje davanjem primjerene jamčevine za štetu koju bi ta osoba mogla pretrpjeti zbog odgode namirenja. Iz nje ne proizlazi da podnošenje prijedloga ili samo postojanje parnice automatski stvara osnovu za jamčevinu. Sud prethodno mora utvrditi okolnosti iz kojih proizlazi konkretna mogućnost štete povezane s odgodom, kao i razloge zbog kojih je dodatno osiguranje u toj procesnoj situaciji opravdano.

Dakle, IZNIMNO, donošenje rješenja o namirenju i namirenje sporne tražbine može se uvjetovati davanjem jamčevine, odnosno **sud može, ali i ne mora** odgoditi namirenja uvjetovati davanjem primjerene jamčevine. Također, iz predmetne zakonske odredbe ne proizlazi obveza suda da, u slučaju kada je podnesen prijedlog za određivanje jamčevine, takav prijedlog nužno i usvoji. Nadalje, formulacija teksta zakonske odredbe „*primjerena jamčevina*“ upućuje na to da sud, uzimajući u obzir sve okolnosti konkretnog slučaja, samostalno procjeni postoji li potreba za određivanjem jamčevine i u kojem iznosu te isto valjano obraloži. Prema tome, odluka o određivanju jamčevine ovisi o ocjeni suda je li, s obzirom na okolnosti konkretnog slučaja, takva mjera opravdana i svrsishodna.

Nadalje, s obzirom na to da je stečajni vjerovnik Josip Šarko učinio osnovanim razloge za osporavanje predmetne tražbine, nedvojbeno su ispunjene pretpostavke za primjenu odredbe čl. 118. st. 3. OZ-a što potvrđuje i drugostupanjski sud u t. 12. obrazloženja rješenja posl. br. PŽ-2350/2026-4 od 08.07.2026. kada navodi **kako je prvostupanjski sud pravilno odlučio odgoditi namirenje razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić** „*obzirom je razlučna vjerovnica tražbinu stekla od Petra Pripuza i Slobodana Ljubičića, a u tijeku su parnični postupci kojima se osporava nastanak tražbine tako i prijenos iste putem sklopljenih cesija.*“

Svaka odluka kojom bi se, unatoč učinjenim osnovanim razlozima za osporavanje osporene tražbine ovdje deklariranog razlučnog vjerovnika, odlučilo drugačije, bila bi ne samo u suprotnosti s izričitom zakonskom odredbom čl. 118. st. 3. OZ-a kojom je propisano (cit.) „*ako osoba koja je osporila tražbinu učini vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje, sud će donošenje rješenja o namirenju osobe čija je tražbina osporena odgoditi do završetka parnice*“, već bi predstavljala i nezakonito pogodovanje jednoj strani u postupku te derogaciju prava stečajnih vjerovnika zajamčenog odredbama čl. 42. Stečajnog zakona, kao i uskratu prava da nadležni sud o tom osporavanju zakonito odluči. Svaki vjerovnik ili druga Osoba koja pretendira da neku svoju tražbinu namiri iz novca dobivenog prodajom nekretnine na kojoj postoji razlučno parvo ovlaštena je osporavati to razlučno parvo.

Dakle, svaki razlučni vjerovnik, stečajni upravitelj, ali i svaki stečajni vjerovnik ima parvo osporiti tražbinu odnosno visinu tražbine i parvo razlučnih vjerovnika. Nalaganjem plaćanja jamčevine, **a koje predstavlja zakonom propisanu iznimnu mogućnost (a ne pravilo!), kada je to iz specifičnih razloga nužno da se odstupi od zakonskog imperativnog propisa da se**

odgodi namirenje uz rezervaciju, predstavljalo bi negaciju propisanog pravila iz odredbe čl. 118. st. 3. OZ-a i svrhu takvog pravila, a konačno i neopravdanu restrikciju zakonom propisanog instituta osporavanja tražbine i razlučnog prava kao osnovnog instituta stečajnog postupka i svrhe tih postupaka te u konačnici ograničen pristup sudu ako bi svako osporavanje tražbine (koja je u konkretnom slučaju osnovano osporevana što nedvojbeno ukazuje priznanje jednog u tuženika u postupku P-341/2020) za sobom povlačilo obvezu plaćanja jamčevine, iako to niti sam zakon ne propisuje!

U konkretnom postupku ne postoje opravdani razlozi za odstupanje od odredbe čl. 118. st. 3. OZ-a, a to posebno u situaciji kada:

- je iznos kupovnine kupac u cijelosti uplatio 31.07.2024., uplaćena sredstva se nalaze na računu suda te ista nisu izložena riziku gubitka;
- je prethodno unovčenju imovine stečajnog dužnika sklapanjem neposredne pogodbe, vještak Zoran Zeba, u očitom sukobu interesa i na čije sumnjive radnje je stečajni vjerovnik ukazivao tijekom postupka, angažiran za izradu nalaza i mišljenja glede vrijednosti nekretnina društva KUMULUS d.o.o. koja su bila predmetom unovčenja, odredio njihovu vrijednost u iznosu od 5,6 mil EUR na odnosno gotovo pa polovicu manju vrijednosti ostvarene neposrednom pogodbom (zahvaljujući poslovnom angažmanu stečajnog vjerovnika Josipa Šarka), a što je otvorilo prostor za smanjenje ponuđene cijene kupca „Harvey (10.321.500,00 EUR), radi čega je napravljen gubitak za stečajnu masu od otprilike 927.000,00 EUR;
- je punomoćnik razlučnog vjerovnika Vedran Podlipec svojom izjavom na ročištu održanom 11.10.2024. na str. 4. Zapisnika potvrdio da je namjera razlučnog vjerovnika inicijalno bila prebiti tražbinu i na prijevaran način domoći se imovine stečajnog dužnika društva KUMULUS d.o.o. : *“Punomoćnik razlučnog vjerovnika izjavljuje da je izašao u susret vjerovnicima posebno vjerovniku Josipu Šarko što je prihvatio direktnu pogodbu jer je bio spreman prebiti potraživanje i postati vlasnik nekretnina čime vjerovnik Josip Šarko ne bi dobio niti centa”*
- je već pravomoćnim rješenjem VTS u dijelu t. II. Izreke kojom se potvrđuje rješenje TS ST posl. br. St-630/2018 od 14.10.2024. u t. IV. Izreke naloženo stečajnom vjerovniku Josipu Šarku podmiriti troškove Agencije u iznosu od 250.000,00 EUR iako je utvrđeno da bez njegova angažmana do unovčenja stečajne mase u ovom obujmu ne bi došlo. **Do danas ostaje misterij zašto je samo jednom vjerovniku nametnut takav novčani teret iako su i stečajni vjerovnik Darko Turopoljac i punomoćnik razlučnog vjerovnika pristali na sklapanje neposredne pogodbe s kupcem**, što je i razumljivo obzirom na kupoprodajnu cijenu postignutu neposrednom pogodbom, dok je javna dražba i njezin ishod često neizvjestan, posebno uzimajući u obzir procijenjenu vrijednost po vještaku Zoranu Zebi. Također, prednik razlučnog vjerovnika, Slobodan Ljubičić, dao je svoje odobrenje na unovčenje imovine društvo aKumulus d.o.o. na način da se sklopi neposredna pogodba s kupcem;

- su osporavatelji ovdje sporne tražbine razlučnog vjerovnika učinili i više nego vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje obzirom da je u postupku P-341/20 (OGS ZG), a koji se vodi radi utvrđenja ništetnosti sklopljenih ugovora o cesiji iz kojih proizlazi ovdje sporna tražbina, jedan od tuženika u cijelosti priznao tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na njega odnosno priznao ništetnost Ugovora o cesiji 5, a posljedično tome i ništetnost daljnjih cesija koje iz Cesije 5 proizlaze, što realno upućuje i na nevaljanost preostalog dijela potraživanja odnosno nevaljanost ovdje sporne tražbine razlučnog vjerovnika;

- kada rezervacija sredstava na računu suda do donošenja pravomoćne odluke o osnovanosti osporavanja nikako se ne može smatrati štetom niti štetnom radnjom u smislu pravilnog i zakonitog namirenja svih stečajnih vjerovnika i ostalih sudionika koji se namiruju u predmetnom stečajnom postupku;

- je obzirom na činjenicu priznanja parnični sud dužan sukladno čl. 329. st. 3. donijeti djelomičnu presudu;

- bi donošenje djelomične presude parničnog suda OGS ZG u predmetu posl. br. P-341/20, a za koju su ispunjene sve procesne pretpostavke sukladno čl. 329. st. 3. ZPP-a imalo i ima direktan utjecaj na osnov i visinu tražbine razlučnog vjerovnika obzirom da priznanje tužbenog zahtjeva nije procesno irelevantna okolnost, nego upravo suprotno: već sama činjenica da je III/tuženik u navedenom postupku priznao tužbeni zahtjev i ništetnost Ugovora o cesiji 5, a posljedično tome i ništetnost daljnjih cesija koje iz Cesije 5 proizlaze dodatno potvrđuje da će u postupku P-341/2020 izvjesno biti donijeta odluka koja neposredno utječe na pravnu osnovu tražbine koja je predmet ovog postupka.

Dakle, ako bi u postupku P-341/2020 bilo utvrđeno da su ugovori o cesiji ništetni, tada bi otpala pravna osnova na kojoj se temelji prijavljena i osporena tražbina, odnosno otpala bi osnova za daljnji prijenos te sporne tražbine na Slobodana Ljubičića, a potom i na Ines Ljubičić;

- je izvjesna i nevaljanost preostalog dijela potraživanja, budući da se i ostatak tražbine koju tvrdi da ima aktualni razlučnivjerovnik Ines Ljubičić i nositelj sporne tražbine, (pravni sljednik S.Ljubičića, ovaj sljednik P. Pripuza) temelji na istom nizu spornih pravnih poslova i lancu nevaljanih ustupa;

- je imajući u vidu da su u postupku P-341/20, uslijed priznanja jednog od tuženika, ispunjene sve pretpostavke za donošenje djelomične presude, prilikom razmatranja osnovanosti prijedloga za određivanje primjerene jamčevine potrebno od ukupne tražbine razlučnog vjerovnika izuzeti iznos za koji ista neminovno mora biti umanjena.

Naime, iz Nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje Anisije Bešlić od 19.09. 2024., na str. 7. proizlazi da je prilikom obračuna kamata za razlučnog vjerovnika posebno obračunata i tražbina u iznosu od 208.507,53 EUR (1.571.000,00 kn), odnosno upravo ona tražbina koja je cesijom prenesena s cedenta Darka Turopoljca na cesionara P. Pripuza, inicijalnog razlučnog vjerovnika i prednika S. Ljubičića, koji je pak prednik aktualno deklarirane razlučne vjerovnice Ines Ljubičić.

Međutim, upravo za navedenu tražbinu III/tuženik je u postupku P-341/2020 priznao da je ništetna. Slijedom navedenog, takva tražbina ne može predstavljati osnovu za utvrđivanje visine potraživanja razlučnog vjerovnika, niti može biti uzeta u obzir prilikom određivanja iznosa primjerene jamčevine. Stoga, iz ukupnog iznosa tražbine razlučnog vjerovnika potrebno je isključiti kako glavnicu u iznosu od 208.507,53 EUR, tako i na istu obračunate kamate u iznosu od 306.825,38 EUR, odnosno ukupan iznos od 515.332,91 EUR, a što je sud isto propustio uzeti u obzir:

- je prednik aktualno deklariranog razlučnog vjerovnika Slobodan Ljubičić prijavio tražbinu u gotovo istovjetnom iznosu kao njegov prednik Petar Pripuz, a nakon što je tražbina osporena, Slobodan Ljubičić je povukao svoju prijavu tražbine, dok je Petar Pripuz, nakon pokretanja parnice radi utvrđenja osnovanosti osporavanja njegove tražbine, predmetno potraživanje cesijom pernio upravo na Slobodana Ljubičića, ovaj a Ines Ljubičić, a što sve upućuje na nezakonito postupanje;

- kada rješenje o ovrši Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. br. Ovr-110/2013 od 18.02.2013. na kojoj razlučni vjerovnik temelji svoje razlučno pravo počiva između ostalog na presudi zbog ogluhe **Općinskog suda u Splitu posl. br. Pi-86/11 od 02.11.2011.** kojom je nezakonito naloženo ovdje stečajnom dužniku KUMULUS d.o.o. isplatiti Petru Pripuzu, inicijalnom razlučnom vjerovniku, **iznos od 6.000.000,00 KN sazzk od 15.06.2009.**, a koji iznos proizlazi iz tzv. ugovora o pozajmici sklopljenog dana **14.03.2008.** između Nine Đondića i stečajnog dužnika Društva KUMULUS d.o.o. (koji nije niti potpisan od strane svih direktora društva KUMULUS d.o.o. koji su društvo zastupali skupno, čime se takav ugovor ima smatrati ništetnim odnosno sukladno stavu VSRH nepostojećim) koja je tražbina zatim prenijeta ugovorom o cesiji 31.03.2008. na Petra Pripuzu. Naime, prema službenoj zabilješci broj 511-19-13/1-1208/14 od 06.04.2014. sačinjenoj od strane PU Splitsko-dalmatinska, sektor kriminalističke policije, služba gospodarskog kriminaliteta, prilikom ispitivanja, Petar Pripuz, iskazuje kako (cit.) **"predmetni ne zna ništa konkretno o ugovoru o zajmu o sklopljenom između Nine Đondić i tvrtke KUMULUS d.o.o. od dana 14.03.2008."** dok i sam potpisnik ugovora Nino Đondić prilikom ispitivanja provedenog od strane PU Splitsko-dalmatinska, sektor kriminalističke policije, služba gospodarskog kriminaliteta na službenoj zabilješci broj 511-12-12-13532/13 od 07.07.2014. potvrđuje fiktivnost ugovora o pozajmici od 14.03.2008.:

"Na pitanje koji od ugovora o zajmu između njega i tvrtke KUMULUS d.o.o. je mjerodavan, da li onaj od 06.03.2008. godinena iznos od 6.196.000,00 kn ili isti ugovor od datuma 14.03.2008. godine te za što je sačinjava o dva slična ugovora različitog datuma, predmetni navodi da je jedino mjerodava n ugovor onaj gdje su tijekom novca, a to je onaj od 06.03.2008. godine, a drugi ugovor ne sjeća se zašto je sačinjen, ali u svakom slučaju nije realiziran, jer za njega nije bilo tijekom novca."

Dakle, cit. iskazi potvrđuju **kako ovršna isprava na kojoj razlučni vjerovnik temelji svoje razlučno pravo počiva na fiktivnim, nepostojećim ugovorima koji kao takvi**

ne proizvode nikakav pravni učinak slijedom čega inicijalni razlučni vjerovnik, pa potom njegovi sljednici, nisu nositelji ovdje sporne tražbine, odnosno barem ne u iznosu u kojem tvrde;

- razlučni vjerovnik nije taj koji bi trpio štetu odgodom namirenja osnovano osporene tražbine, već bi ostali sudionici stečajnog postupka trpili štetu isplatom pozamašnog iznosa sporne tražbine, obzirom da priznanje tužbenog zahtjeva nije procesno irelevantna okolnost, nego upravo suprotno, ono dodatno potvrđuje da u postupku P-341/2020 postoje realni i konkretni izgledi donošenja odluke koja može neposredno utjecati na pravnu osnovu tražbine koja je predmet ovog postupka, a koja ne postoji barem u nespornom dijelu obuhvaćenim priznanjem tuženika u postupku P-341/20. Izvjesno je da bi isplatom sporne tražbine razlučnog vjerovnika, ostali sudionici stečajnog postupka kojima se time nanosi evidentna šteta bili primorani naknadno pokretati postupke radi zaštite svojih prava i interesa;

- jamčevina, kao iznimno procesno sredstvo zaštite interesa svih sudionika stečajnog postupka koji se imaju namirivati u tom stečajnom postupku, ni u kojem slučaju ne može biti korišteno kao sredstvo zaštite razlučnog vjerovnika koji u ovom stečajnom postupku nastoji ostvariti potraživanje, a koje su prethodno njegov prednik **Slobodan Ljubičić, i njegov pak prednik Petar Pripuz, na prijevaran način, pokušali prijaviti istu tražbinu svatko u svoje ime, dakle dva puta namiriti istu spornu tražbinu**, u čemu nisu uspjeli jer je Slobodan Ljubičić, nakon osporavanja tražbine povukao svoju prijavu, ali ju je onda pak navodno stekao spornom cesijom;

- nastavak cit. odredbe čl. 118.st.3. propisuje (cit.) "**iznimno, sud može donošenje rješenja o namirenju i namirenje te osobe uvjetovati davanjem jamčevine**", odnosno ukoliko razlučni vjerovnik smatra da mu odgodom namirenja nastaje šteta da **je upravo on taj koji bi trebao položiti jamčevinu na sudu kako bi ishodio rješenje o namirenju svoje sporne tražbine, iako je navedeno također samo iznimna zakonska mogućnost;**

Svi prethodno izneseni razlozi nedvojbeno potvrđuju pravnu neosnovanost dosuđivanja bilo kakve jamčevine osporavateljima ovdje osnovano sporne tražbine razlučnog vjerovnika. Naime, u konkretnom slučaju nisu na odgovarajući način ispitane niti utvrđene sve relevantne okolnosti koje bi mogle opravdati osnovanost zahtjeva za određivanjem jamčevine.

Pritom osobito valja istaknuti da iz samog sadržaja zakonske odredbe čl. 118.st. 8. Ovršnog zakona jasno proizlazi kako određivanje jamčevine predstavlja iznimnu procesnu mogućnost suda, koja dolazi u obzir samo kada to, s obzirom na konkretne okolnosti slučaja, opravdavaju osobite okolnosti i razlozi, a nikako zakonsku obvezu odnosno imperativ. Stoga odluka o određivanju jamčevine mora biti rezultat prethodno provedenog cjelovitog i savjesnog razmatranja svih relevantnih okolnosti konkretnog slučaja, što ovdje očito nije učinjeno.

Ustavni sud RH je zauzeo stajalište da ustavno pravo na pravično suđenje iz čl. 29. st. 1. Ustava RH jamči zaštitu od arbitrarnosti u odlučivanju sudova i drugih državnih tijela te da se arbitrarnim postupanjem može ocijeniti pojedinačni akt pri čijem je donošenju njegov donositelj bez razboritih ili bez ikakvih razloga odstupio od ustaljene prakse, nije uzeo u obzir očigledno mjerodavan propis ili je mjerodavni propis pogrešno protumačio ili primijenio, na način i u mjeri koja konkretni akt čini

pravno neprihvatljivim, a slijedom čega pobijano rješenje u cjelini predstavlja očito arbitrarnu (samovoljnu) odluku suda obzirom da je pogrešno protumačena i primijenjena cit. odredba Ovršnog zakona.

VII. Nadalje, stečajni vjerovnik Josip Šarko ne tvrdi da je prije određivanja jamčevine potrebno dokazati već nastalu štetu u postupku za njezinu naknadu. Međutim, razlika između buduće moguće štete i već nastale štete ne oslobađa sud obveze da navede činjenice koje mogućnost štete čine konkretnom. Opća prognoza inflacije ne može sama zamijeniti utvrđenje tih pretpostavki, osobito kada sud nije razgraničio osporeni dio tražbine, položaj obaju osporavatelja ni razloge zbog kojih namirenje nije provedeno.

Pobijano rješenje polazi od pretpostavke da buduće smanjenje kupovne moći cjelokupnog iznosa od 4.146.119,20 EUR predstavlja štetu koja da bi mogla nastati zbog osporavanja stečajnog vjerovnika Josipa Šarka. Nije objašnjeno koji je dio nemogućnosti namirenja posljedica upravo procesne radnje stečajnog vjerovnika, a koji proizlazi iz osporavanja drugog stečajnog vjerovnika, neriješenih pravnih pitanja i ponovljenih odlučivanja nakon ukidanja ranijih rješenja.

Ni upućivanje na rješenje VTS RH PŽ-2350/2026-4 ne može zamijeniti takva utvrđenja. Prema sadržaju upute prenesenom u samom pobijanom rješenju, prvostupanjski sud morao je postupiti na temelju obrazloženog zahtjeva i ocijeniti pretpostavke konkretne odluke. Ta uputa ne predstavlja odluku o osnovanosti naknadno iznesenih tvrdnji različite vjerovnice niti otklanja dužnost prvostupanjskog suda da razmotri prigovore stečajnih vjerovnika.

Usto je stečajni vjerovnik Josip Šarko prije donošenja pobijane odluke predložio oročenje novčanih sredstava stečajne mase. Postojanje takvog prijedloga ne predstavlja samo po sebi zamjenu za jamčevinu, ali je relevantno za ocjenu tvrdnje da će sredstva nužno ostati bez prinosa i stvarati gubitak koji treba osigurati isključivo dodatnom uplatom stečajnog vjerovnika Josipa Šarka. Sud tu okolnost nije ocijenio prije nego što je utvrdio postojanje potrebe za jamčevinom.

Svrha jamčevine nije sankcioniranje stečajnog vjerovnika zbog korištenja prava na osporavanje, niti se njome smije unaprijed zamijeniti odluka o osnovanosti pokrenutih parnica. Budući da u pobijanom rješenju nisu utvrđene pretpostavke koje bi u ovom konkretnom slučaju opravdavale dodatno osiguranje na teret stečajnog vjerovnika Josipa Šarka, **njegov je prijedlog da se zahtjev za jamčevinu odbije kao neosnovan, a ne da se postojeći iznos zamijeni nekim drugim iznosom.**

U tom smislu osobito valja uzeti u obzir uputu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz rješenja PŽ-2350/2026-4 od 8. srpnja 2026. godine. Iz smisla te upute proizlazi da se pri ocjeni primjerene jamčevine ne smije polaziti od proizvoljne ili kaznene svote, već od realno dokazive moguće štete povezane s odgodom namirenja. Ako se kao relevantan ekonomski kriterij uopće uzima vremenska vrijednost novca, tada je prirodno i razmjerno polazište prinos koji bi taj novac mogao ostvariti sigurnim bankovnim plasmanom, odnosno kamatom na oročeni depozit, a ne hipotetski gubitak izračunat prema općim makroekonomskim projekcijama.

Prvostupanjski sud je, nasuprot tome, iznos od 409.594,14 EUR izveo iz projekcija inflacije za trogodišnje razdoblje. Time je odabrao model koji ne pokazuje stvarni trošak odgode u ovom predmetu, nego hipotetsko buduće kretanje kupovne moći. Posebno je nelogično takav model primijeniti u situaciji u kojoj je stečajni vjerovnik neposredno prije donošenja pobijanog rješenja predložio da se višemilijunska sredstva stečajne mase oroče i ostvaruju prihod. Sud ne može istodobno zanemariti mogućnost sigurnog kamatnog prinosa, a zatim upravo zbog navodnog gubitka vrijednosti novca osporavatelju odrediti jamčevinu od gotovo pola milijuna eura.

Ako bi Visoki trgovački sud, unatoč primarnom stajalištu stečajnog vjerovnika da u konkretnom slučaju nema osnove za određivanje jamčevine, smatrao da određeno osiguranje ipak treba postojati, tada se podredno predlaže da se njegova visina odredi prema stvarnom i provjerljivom kriteriju kamate koju bi iznos izdvojen za razlučnu vjerovnicu ostvarivao na sigurnom oročenom depozitu kod renomirane banke, uz pribavljanje usporedivih ponuda, primjerice Privredne banke Zagreb d.d., Zagrebačke banke d.d. i drugih kreditnih institucija. Takav kriterij izravno mjeri ekonomski učinak odgode i bitno je bliži svrsi jamčevine od apstraktne projekcije inflacije.

Ujedno se u tom podrednom slučaju mora razmotriti i već ponuđeno osiguranje stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca sukladno njegovoj ovjerenj izjavi. Ne postoji razuman razlog da se, s jedne strane, inzistira na novčanoj uplati stečajnog vjerovnika Josipa Šarka koju on objektivno ne može osigurati u roku od 30 dana, a da se, s druge strane, bez stvarnog razmatranja odbacuje konkretno ponuđena imovinska vrijednost drugog osporavatelja. Najmanje što je sud bio dužan učiniti jest usporediti realni iznos moguće štete prema bankovnoj kamati s iznosom koji se može osigurati iz pravomoćno utvrđene tražbine stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca te o toj alternativni dati potpune i provjerljive razloge.

Ukoliko bi sud razmatrao mogućnost isplate osporene tražbine prije pravomoćnog okončanja parničnog postupka P-341/20 i P-5/19, tada bi, radi cjelovitog uređenja pravnog položaja svih sudionika stečajnog postupka, morao istodobno razmotriti i pitanje odgovarajućeg osiguranja koje je dužna osigurati razlučna vjerovnica, a rizik eventualne nemogućnosti povrata isplaćenih sredstava ne bi smio u cijelosti prebaciti na osporavatelje i stečajnu masu.

Na takvu obvezu upućuje i odredba čl. 118. st. 3. Ovršnog zakona, koja uređuje pitanje osiguranja u vezi s iznimnim namirenjem osobe čija je tražbina osporena. Pri tome je potrebno razlikovati takvo osiguranje od jamčevine koju osporavatelj, prema st. 8. istoga članka, eventualno daje radi naknade štete koja bi mogla nastati zbog odgode namirenja. Riječ je o dvama različitim institutima, s različitom svrhom i funkcijom, pa ih nije opravdano međusobno poistovjećivati niti zaštitu interesa stranaka u ovom postupku svesti isključivo na mehanizam iz stavka 8.

Pobijanim se rješenjem razmatra rizik mogućeg umanjenja vrijednosti novčanih sredstava, odnosno gubitka njihove kupovne moći na strani razlučne vjerovnice, dok istodobno nije na odgovarajući način razmotren suprotni i jednako relevantan rizik – mogućnost da sredstva budu isplaćena prije pravomoćnog utvrđenja postojanja, visine i osnove tražbine, a da se nakon eventualnog uspjeha osporavatelja više ne mogu učinkovito vratiti u stečajnu masu.

Dok se sredstva nalaze na računu sudu, ona ostaju dostupna za namirenje u skladu s konačnim ishodom postupka. Suprotno tomu, nakon njihove isplate stvarna mogućnost povrata više nije

osigurana samom činjenicom da protiv primatelja postoji mogućnost pokretanja odgovarajućeg sudskog postupka, već ovisi o imovini razlučnog vjerovnika i mogućnosti učinkovitog prisilnog ostvarenja naplate. Stoga postojanje prava na naknadno pokretanje postupka radi povrata ne predstavlja samo po sebi i dostatno osiguranje da će taj povrat doista biti moguće ostvariti.

Pritom se ne tvrdi da razlučna vjerovnica ne raspolaže dostatnom imovinom niti se pretpostavlja da će svoju imovinu otuđiti ili na drugi način onemogućiti buduću naplatu. Međutim, upravo je činjenica da prvostupanjski sud takav rizik nije utvrdio niti je eventualni povrat isplaćenih sredstava na odgovarajući način osigurao od osobite važnosti pri odlučivanju o prijevremenom namirenju osporene tražbine.

Slijedom navedenoga, podredno i bez davanja suglasnosti na prijevremeno namirenje osporene tražbine, predlaže se da se eventualna primjena čl. 118. st 3. Ovršnog zakona uvjetuje prethodnim davanjem odgovarajuće i dostatne jamčevine od strane razlučne vjerovnice čija je tražbina osnovano osporena. Takvo bi osiguranje moralo obuhvatiti cjelokupnu moguću obvezu povrata iznosa koji bi joj bio isplaćen, u dijelu u kojem bi se nakon pravomoćnog okončanja postupka osporavanja utvrdilo da za predmetno namirenje nije postojala pravna osnova, uključujući pripadajuće kamate te troškove potrebne za ostvarivanje povrata.

Ako bi sud ipak odlučio isplatiti razlučnoj vjerovnici Ines Ljubičić iznos od 4.146.119,20 EUR prije pravomoćnog okončanja postupaka u kojima se osporavaju osnova, visina i prijenos te tražbine, tada se podredno predlaže da se takva isplata ne dopusti bez prethodnog, stvarnog i dostatnog osiguranja povrata. Konkretno, razlučna vjerovnica trebala bi ponuditi nekretnine odgovarajuće vrijednosti radi zasnivanja založnog prava, odnosno drugo prvoklasno osiguranje koje po vrijednosti i naplativosti pokriva iznos koji bi joj bio isplaćen, pripadajuće kamate i troškove eventualnog povrata.

Takav je zahtjev posljedica elementarne ravnoteže procesnih rizika. Ako se od osporavatelja traži da vlastitom imovinom osigurava moguću štetu zbog odgode isplate osporene tražbine, tada je tim više opravdano zahtijevati da primatelj višemilijunskog iznosa osigura njegov povrat ako se u već pokrenutim parnicama utvrdi da za cijelu ili dio isplate nije postojala pravna osnova. Ne može sav rizik biti jednostrano prenesen na osporavatelje, dok bi razlučna vjerovnica sporni iznos primila bez usporedivog instrumenta osiguranja.

Stečajni vjerovnik pritom izrijekom naglašava da ovaj podredni prijedlog ne predstavlja suglasnost za isplatu razlučnoj vjerovnici niti priznanje njezine tražbine. Naprotiv, primarno stajalište ostaje da osporeni iznos mora ostati izdvojen do pravomoćnog okončanja sporova. Međutim, odluči li sud odstupiti od takvog sigurnog rješenja i dopustiti isplatu osporenog iznosa, tada mora prije isplate osigurati realnu mogućnost njegova povrata i u odluci jasno preuzeti odgovornost za procjenu takvog rizika.

Na taj bi se način istodobno osiguralo da eventualna odluka o iznimnom namirenju ne dovede do neosiguranog prijenosa rizika na stečajnu masu i osporavatelje te da konačni ishod postupka osporavanja ostane stvarno provediv i u pogledu već isplaćenih sredstava.

VIII. Nedostaci u utvrđivanju osnove jamčevine praćeni su i izostankom obrazloženja o odlučnim prigovorima stečajnog vjerovnika Josipa Šarka.

Prvostupanjski sud navodi očitovanja iz srpnja 2026., a zatim nadopunu zahtjeva razlučne vjerovnice od 2. rujna 2026. te odluku temelji na vlastitom pozivanju na makroekonomske projekcije. Iz obrazloženja nije razvidno kada je stečajnom vjerovniku Josipu Šarku omogućeno očitovanje o toj novoj podlozi odlučivanja. Sud može utvrđivati odlučne činjenice i po službenoj dužnosti, ali time nije oslobođen obveze da strankama omogući raspravljanje o činjeničnoj podlozi na kojoj namjerava zasnovati odluku.

Prije svega, izostao je odgovor na pitanja opsega osporavanja i postojanja drugog osporavatelja. Upravo te činjenice određuju može li se uopće primijeniti posljedica iz t. II. Izreke na način koji je sud odredio. Obrazloženje iz kojeg se ne može utvrditi zašto osporavanje stečajnog vjerovnika Darka Turpoljca nije uzeto u obzir i zašto je cjelokupan iznos od 4.146.119,20 EUR poistovjećen s predmetom osporavanja ne omogućuje ispitivanje pravilnosti odluke.

IX. Ovim putem se ujedno ukazuje na pravomoćno rješenje VTS posl. br. PŽ-2851/2026 od 22.07.2026. kojim je ukinuto rješenje TS ST posl. br. St-630/2018 od 23.06.2026. gdje u t. 10. Obrazloženja navodi (cit.): "neosnovano žaliteljica navodi da je prvostupanjski sud trebao prekinuti stečajni postupak do okončanja parničnih postupaka u odnosu na njezine osporene tražbine. Naime, stečajni postupak je hitan i provodi se radi namirenja stečajnih vjerovnika pa činjenica da se u odnosu na žaliteljičinu tražbinu vode parnični postupci koji još nisu okončani nije razlog za prekid stečajnog postupka niti za odgodu namirenja vjerovnika čije tražbine su pravomoćno utvrđene, budući da se u smislu čl. 275. st. 5. SZ-a izdvaja novčani iznos koji bi vjerovnik dobio da njegova tražbina nije osporena, sve dok parnica pravomoćno ne završi (kao što je uostalom stečajna upraviteljica navela u podnesku od 16. lipnja 2026.)."

Dakle, ne postoje opravdani razlozi za odgodom provođenja namirenja tražbina ostalih stečajnih vjerovnika, a koje su pravomoćno utvrđene !

Napominje se da je gotovo dvije godine stečajni sud utvrđivao okolnost da li je tražbina razlučnog vjerovnika osporena, što je apsurdno, jer je taj isti sud osporavatelje Josipa Šarka i Darko Turpoljca uputio u parnični postupak radi osporavanja osporene tražbine (!!!), a sve kako je opisano pod t. IV. ove žalbe, a ujedno je stečajni vjerovnik Josip Šarko u svim žalbama i podnescima u protekle dvije godine ukazivao na postupak P-5/19 pri TS ST te P-341/20 pri OGS ZG, te je samim uvidom u navedene postupke bilo dovoljno za zaključiti da isti egzistiraju i da je tražbina osporena!

Ovakvim odugovlačenjem postupka učinjena je već šteta svim poštenim vjerovnicima ovog stečajnog postupka te stečajni postupak sproveden protivno njegovoj samoj biti, a to je **hitno skupno namirenje svih vjerovnika čije su tražbine pravomoćno utvrđene, odnosno nisu osporene!**

X. Stečajni vjerovnik posebno ukazuje na određene procesne nepravilnosti koje dovode u pitanje zakonitost postupanja i poštivanje načela jednakosti oružja.

a) Naime, rješenje VTS RH, posl. br. PŽ-2350/2026 od 08.07.2026. objavljeno je na e-Oglasnoj ploči sudova tek 17.07.2026. u 08:59 sati, pri čemu je upravo tim rješenjem razlučni vjerovnik pozvan dostaviti obrazloženi zahtjev za određivanje jamčevine. Međutim, iz samog podneska razlučnog vjerovnika proizlazi da je isti potpisan 16.07.2026. u 18:24 sati, dakle prije nego što je predmetno rješenje uopće objavljeno na e-Oglasnoj ploči sudova.

Napominje se kako cit. rješenje nije bilo dostavljeno prije njegove javne objave punomoćniku stečajnog vjerovnika u pretinac putem e-komunikacije.

Sukladno čl. 12. st. 1. Stečajnog zakona, sudska pismena dostavljaju se objavom na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova, osim ako zakonom nije drukčije određeno slijedom čega ostaje potpuno nejasno na koji je način razlučni vjerovnik mogao postupiti po uputi sadržanoj u rješenju koje u tom trenutku nije bilo objavljeno niti dostupno ostalim sudionicima postupka ?!

Takva okolnost objektivno stvara ozbiljnu sumnju da je pojedinom sudioniku postupka, ovdje razlučnom vjerovniku, sadržaj rješenja bio poznat prije njegove objave, čime se dovodi u pitanje zakonitost postupanja sudova, njihova neovisnost i nepristranost, načelo kontradiktornosti te načelo jednakosti oružja kao sastavni dio prava na pravično suđenje iz članka 29. Ustava Republike Hrvatske i članka 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Opisano je samo jedna u nizu ozbiljnijih nepravilnosti i nezakonitosti tijekom provođenja ovog stečajnog postupka, a nako je je stečajni vjerovnik više puta ukazivao.

b) Dana 14.02.2026. godine održan je sastanak između punomoćnika razlučnog vjerovnika i punomoćnika stečajnog vjerovnika, pri čemu je punomoćnik razlučnog vjerovnika na stol stavio rješenje VTS RH, poslovni broj PŽ-4890/2025 od 03.02.2026, iako navedeno rješenje u tom trenutku još nije niti bilo javno objavljeno. Navedena okolnost upućuje na činjenicu da je sadržaj predmetnog rješenja bio dostupan određenim osobama prije njegove službene javne objave.

Na traženje stečajnog vjerovnika da se provede interna istraga ured predsjednika VTS dao je paušalni odgovor u dopisu broj: 53-SU-171/2026-2 od 19.02.2026. da (cit.) „predsjednik suda ne može utjecati na to tko od ovlaštenih osoba (i/ili drugih osoba izvan suda), a koje imaju pristup sustavu e-Spis, pregledava spis niti tehnički kontrolirati ispisivanje dokumenata prije službene otpreme jer je to određeno Pravilnikom o radu u sustavu e-Spis.“

Dokaz: -podnesak/dopis stečajnog vjerovnika
- dopis VTS RH broj: 53-SU-171/2026-2 od 19.02.2026

Nejasno je zašto se ponavljaju isti propusti, a na koje je stečajni vjerovnik više puta ukazivao te ignorira potreba pojačanog nadzora u predmetnom stečajnom postupku.

Iako ovdje nije sasvim relevantno, ukazuje se i da je stečajni vjerovnik Josip Šarko bio primoran podnijeti kaznenu prijavu protiv Vedrana Podlipca, punomoćnika razlučne vjerovnice, zbog okolnosti da je isti po drugi puta zatražio naplatu već ranije naplaćene tražbine.

Dokaz: - kaznena prijava Josipa Šarka od 01.07.2026.

Iz tijeka i zbira postupanja ovog dugogodišnjeg postupka, nameće se zaključak da aktualno deklarirani razlučni vjerovnik Ines Ljubičić, kao sljednik Slobodana Ljubičića, a ovaj sljednik Petra Pripuza, i njihovi punomoćnici raznim procesnim vratolomijama, nedopuštenim radnjama i pritiscima uspijevaju utjecati na niz nepravilnosti u postupanju sudova, otezanje postupaka itd.

Radi potpune jasnoće, stečajni vjerovnik svoj žalbeni prijedlog postavlja kroz tri međusobno podredne mogućnosti:

1. prvenstveno, da se pobijano rješenje preinači i prijedlog razlučne vjerovnice za određivanje jamčevine odbije, jer u konkretnom slučaju nisu utvrđene zakonske pretpostavke za nametanje bilo kakve jamčevine stečajnom vjerovniku Josipu Šarku;
2. samo podredno, ako drugostupanjski sud smatra da određeno osiguranje ipak mora postojati, da se njegova visina veže uz stvarni i provjerljivi bankovni prinos koji bi osporeni iznos mogao ostvarivati sigurnim oročenjem za relevantno razdoblje te da se pri tome prihvati odnosno stvarno razmotri osiguranje koje je stečajni vjerovnik Darko Turopoljac već ponudio svojom ovjerenom izjavom, do raspoloživog iznosa njegove pravomoćno utvrđene tražbine;
3. ako bi sud, unatoč postojećem osporavanju i parnicama P-5/2019 i P-341/2020, ipak namjeravao isplatiti razlučnoj vjerovnici iznos od 4.146.119,20 EUR, tada se takva isplata mora uvjetovati prethodnim osiguranjem povrata od strane razlučne vjerovnice, uključujući zasnivanje založnog prava na nekretninama odgovarajuće vrijednosti ili drugo jednako pouzdano osiguranje.

Neovisno o tome koja će od navedenih mogućnosti biti primijenjena, stečajni vjerovnik ustraje da se bez daljnjeg odgađanja provedu upute iz rješenja VTS RH PŽ-2851/2026-3 od 22. srpnja 2026. godine i isplate svi vjerovnici čije su tražbine pravomoćno utvrđene. Postojanje spora o tražbini razlučne vjerovnice nije razlog za daljnje zadržavanje nespornih i pravomoćno utvrđenih tražbina drugih vjerovnika.

Preostala sredstva koja po zakonu moraju ostati izdvojena do konačnog raspleta sporova treba bez odgode staviti u siguran kamatonosni bankovni plasman odgovarajuće ročnosti, uz pribavljanje više konkurentnih ponuda banaka, tako da stečajna masa prestane trpjeti gubitak vrijednosti i počne ostvarivati prihod u korist svih osoba koje na ta sredstva konačno budu imale pravo.

XI. Slijedom navedenoga, stečajni vjerovnik Josip Šarko predlaže Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske da uvaži ovu žalbu i preinači rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-630/2018-439 od 11. rujna 2026. godine na način da odbije prijedlog razlučne vjerovnice Ines Ljubičić za određivanjem jamčevine stečajnom vjerovniku Josipu Šarku te naloži Trgovačkom sudu u Splitu da isplati nesporne tražbine ostalih vjerovnika stečajnog postupka, a osporeni iznos tražbine razlučnog vjerovnika deponira na račun banke kao i preostali iznos novaca radi očuvavanja vrijednosti cjelokupne stečajne mase.

Stečajnivjerovnik
Josip Šarko
popunomoćniku
Mario Bonić, odvjetnik

MARIO
BONIĆ

Digitally signed
by MARIO
BONIĆ
Date: 2026.09.25
17:44:25 +02'00'